

Arrest

nr. 297 677 van 27 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Kasteelpleinstraat 79
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 november 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie voor het eerst een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 17 december 2016 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat verzoeker op heterdaad wordt betrapt op drugbezit. Een dag later, op 18 december 2016, neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissingen stelt verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 191 930 van 13 september 2017.

Op 20 mei 2022 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de drugwetgeving.

Op 29 juli 2022 neemt de gemachtigde voor de derde keer een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 juli 2022. Ook op 29 juli 2022 neemt de gemachtigde voor de tweede keer een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 juli 2022. Tegen voormelde beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 283 791 van 24 januari 2023 het beroep verwerpt.

Op 25 augustus 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 24 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: M., A.
geboortedatum: (...)1996
geboorteplaats: el fida
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

*Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3, punt 7 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het legaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eveneens de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De overheid moet bij het bepalen van het bevel om het grondgebied te verlaten een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dus dat het opleggen van een bevel moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

Verweerder dient niet enkel te verwijzen naar het feit dat verzoeker het land zou moeten verlaten omdat volgens verweerder zou blijken dat verzoeker in België niet afhankelijk zou zijn van zijn familieleden.

Verweerder stelt verkeerdelijk dat hierdoor artikel 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden, evenmin artikel 3 EVRM.

Het is voor verzoeker duidelijk dat verweerder onzorgvuldig is geweest bij het onderzoeken van zijn persoonlijke levenssituatie en niet correct rekening heeft gehouden met verschillende aspecten inzake de integratie/gezinsleven/familieleden van verzoeker en hieruit op correcte wijze precieze en concrete elementen te puren inzake het de gezinssituatie en het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Stukken 5 -13 van de bijgevoegde stukkenbundel tonen alleszins het tegendeel aan van wat verweerder foutief heeft opgeworpen in de bestreden beslissing.

Kortom houdt verweerder aldus absoluut geen rekening met het recht op een gezinsleven van verzoeker met zijn familieleden zoals voorzien in artikel 8 EVRM en met artikel 3 EVRM.

De motivering van verweerder kan derhalve niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke en zorgvuldige manier getoetst is. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker. De antwoorden van de aan verzoeker voorgelegde vragenlijst zijn ook niet naar behoren correct genoteerd door een medewerker van verweerder. Er is door verweerder onzorgvuldig gepolst naar de levenssituatie van verzoeker.

a) *Er wordt onvoldoende rekening gehouden door verweerder over de integratie van verzoeker*

Verzoeker verwijst naar de elementen in zijn stukken, dewelke hij integraal wil herhalen.

In het bijzonder belicht verzoeker zijn langdurig verblijf in België en het integratieparcours dat heeft afgelegd. Hij is het Nederlands perfect machtig en is in staat om te werken (en dus ook financieel bij te dragen aan de samenleving). Doorheen de jaren heeft hij hier dan ook een netwerk opgebouwd, hetgeen hij riskeert te verliezen als hij terug naar het land van herkomst zou worden gestuurd.

De vele getuigenverklaringen dewelke verzoeker voorbrengt bij deze aanvraag bevestigen deze ingesteldheid. Verzoeker verwijst naar de stukken 9 t.e.m. 13.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn intentie om, conform de Belgische waarden en normen, verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar hij thans reeds, de facto, deel van uitmaakt. Zijn oprechtheid, werkbereidheid, taalvaardigheid en normbesef, benadrukken de vraag van verzoeker tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Om die redenen werd er ook een regularisatieaanvraag ingediend.

Ook de verschillende schriftelijke getuigenverklaringen van vrienden en kennissen van verzoeker tonen aan dat verzoeker goed geïntegreerd is. De situatie van verzoeker getuigt overduidelijk van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker is voorts op 13-jarige leeftijd ingeschreven in het Sint-Agnes Instituut Maris Stella. (zie stuk 5)

Op 14-jarige leeftijd begon hij aan de richting Elektriciteit, BSO aan het Koninklijk Technisch Atheneum van Kapellen. Doorheen zijn schoolloopbaan is hij geboeid geweest door elektrisch installaties, hetgeen hij kreeg als studiematerie.

In 2014 wist hij vooralsnog op 18-jarige leeftijd af te studeren aan het Leonardo Lyceum. (zie stuk 6)

Dit wijst erop dat de heer M. op jonge leeftijd reeds over een intelligentie beschikte die ertoe kon leiden dat hij op een redelijke leeftijd is kunnen afstuderen ondanks zijn achterstand.

Deze voornoemde achterstand bestaat uit het leren van een vreemde taal in een vreemd land en het loutere feit dat hij voor het eerst keer op een schoolbank zat op 8-jarige leeftijd.

Het integratieparcours van verzoeker is volledig via het onderwijs in Vlaanderen verlopen. Hij spreekt dan ook perfect Nederlands.

Het jaar 2014 was echter ook hetzelfde jaar waarin verzoeker illegaal is geworden doordat zijn Italiaanse documenten niet werden verlengd. Zijn Italiaanse ID-kaart was vervallen en het gevolg daarvan was dat hij niet meer legaal naar Italië kon terugkeren om het te verlengen. Ter plaatse beschikte hij noch over een netwerk, noch familieleden die hem daarbij te hulp konden staan.

Verzoeker kwam hier aan als minderjarige en onwetende dat zijn Italiaanse verblijfsdocumenten zouden verlopen.

In 2015 kwam het huwelijk tussen beide ouders ten einde in Marokko, waar ze dan ook gescheiden zijn. Sindsdien heeft verzoeker nauwelijks contact gehad met zijn vader.

Verzoeker heeft altijd in de (...)straat gewoond, waar hij gratis mocht verblijven van zijn stief-grootvader, J. B.. Hij moest enkel het verbruik van de nutsvoorzieningen betalen. Verder kan hieromtrent nog verwezen worden naar stuk 7.

Verzoeker wordt thans ook financieel geholpen door tante (S. M.) en oma (F. S., ex-vrouw van J. B.) dewelke wonen te 2180 Ekeren, (...), alwaar verzoeker ook verblijft.

In 2015 heeft verzoeker nog stage gelopen bij een KMO in Deurne via het Lyceum. In 2017 heeft verzoeker een aanvraag tot inschrijving als nieuwkomer gericht aan het loket Vreemdelingenzaken (zie stuk 8).

Tot slot vermeldt verzoeker dat hij na regularisatie in staat wil worden gesteld om toe te treden tot de arbeidsmarkt, zodoende zijn opleiding en erkende vaardigheden te kunnen gebruiken. De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet

voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Ten tweede, mag er immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op

een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wenst verzoeker op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Aan verzoeker de verplichting opleggen om terug te keren naar zijn land van herkomst, zal ertoe leiden dat verzoeker zijn leven dat hij reeds in België heeft, zowel op educatief als sociaal vlak verliest en dit zou onredelijk zijn. Verzoeker is het slachtoffer van de onachtzaamheid van diens ouders en probeert nu echter zijn leven enige legale vorm te geven.

Verzoeker beroept zich tevens op de geboden bescherming onder artikel 3 en 8 EVRM.

Huidige situatie valt onder het toepassingsgebied van deze internationale rechtsregel en beklemtuont dat het opleggen van de verplichting terug te keren naar Marokko een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé-, gezins- en familieleven van verzoeker.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Zowel deze aard als intensiteit ervan werden hierboven uitvoerig toegelicht. Verzoeker heeft dan ook een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven, tot stand gebracht in het kader van artikel 8 EVRM.

Het zou derhalve ongerechtvaardigd zijn, gezien de vele nadelen voor verzoeker, om hem terug te sturen naar Marokko terwijl de nadelen voor de Belgische staat uitermate beperkt zijn en zelfs volledig afwezig blijven. Verzoeker vormt net een belangrijk onderdeel in de samenleving waartoe hij behoort en zou kunnen gaan werken van zodra zijn verblijfssituatie geregulariseerd wordt.

Ook op grond van dit artikel, moeten buitengewone omstandigheden worden aangenomen.

De verplichte terugkeer zou derhalve een duidelijke disproportionele impact hebben op het privéleven van verzoeker en kan daarom onmogelijk worden verantwoord gelet op artikel 8 EVRM.

12. Verzoeker vraagt dan ook dat omwille van alle bovenstaande omstandigheden dewelke in zijn geheel dienen beoordeeld te worden, zijn verblijfssituatie te regulariseren en buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

De noodzakelijke belangenafweging laat immers een zeer groot nadeel zien voor verzoeker, terwijl de belangen van de Belgische Staat amper of zelfs niet worden geschaad.

Gelet op al het bovenstaande komt het in de situatie van verzoeker dan ook bijzonder disproportioneel voor dat hij naar Marokko zou moeten terugkeren en zijn leven in België waar zijn familieleden wonen moet achterlaten.

Verzoeker heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het uitgevaardigde inreisverbod.

Verwerende partij stelt weliswaar in de beslissing dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren van de actuele levenssituatie bestaande in hoofde van verzoeker. Ook op grond van dit artikel, moeten buitengewone omstandigheden worden aangenomen.

Art. 74/13 spreekt expliciet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Er werd door verweerster onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en zijn familie. Er is in casu minstens een duidelijke schending van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, dit in samenhang met het motiveringsbeginsel. De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De overweging dat het bevel om het grondgebied te verlaten kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn persoonlijke levenssituatie en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad bemerkt dat de gemachtigde de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte uitgebreid heeft gemotiveerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde motiveert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (cf. EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing

naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Zoals verzoeker aanvoert, vormt deze bepaling de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient deze bepaling richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoeker voert aan dat verweerder onzorgvuldig is geweest met het onderzoeken van zijn persoonlijke situatie en niet correct rekening heeft gehouden met zijn integratie, zijn gezinsleven en zijn familieleden. Hij wijst hierbij op de stukken 9 tot en met 13 die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Deze stukken zijn de volgende: een schoolattest, een oriënteringsattest, zes getuigenverklaringen, een aanvraag tot inschrijving als nieuwkomer en een betaalbewijs retributie 9bis.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt: *“Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.*

Het gezins- en familieleden : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.”

Wat betreft de stukken die verzoeker heeft bijgebracht, kan de Raad enkel vaststellen dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoeker een minderjarig kind of een gezins- en familieleden in België heeft. Evenmin blijkt dat verzoeker medische problemen heeft. Verzoeker slaagt er dus niet in de motieven van de gemachtigde omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te weerleggen.

Waar verzoeker verder gewag maakt van een beschermenswaardig privéleven in België, dient een onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM te gebeuren. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker verwijst naar zijn langdurig verblijf in België en het integratietraject dat hij heeft afgelegd. Hij stelt perfect Nederlands te spreken en in staat te zijn om te werken. Hij meent hier doorheen de jaren een sociaal netwerk te hebben opgebouwd, ter ondersteuning waarvan hij enkele getuigenverklaringen bijbrengt. Hij benadrukt verder zijn intentie om conform de Belgische waarden en normen deel uit te maken van de Belgische samenleving. Indien hij dient terug te keren naar Marokko, zal hij zijn sociaal leven in België verliezen, hetgeen volgens hem onredelijk zou zijn. Uit de stukken die verzoeker bijbrengt, blijkt dat hij inderdaad minstens sinds 2009 in België verblijft.

Wat betreft het aangevoerde privéleven wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privéleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*), er op deze Staat geen uit artikel

8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet mogen verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Bovendien dienen bij de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ook andere elementen in aanmerking te worden genomen. Zo dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker zijn privéleven heeft ontwikkeld op een moment waarop hij zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus zodanig was dat het van het begin af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van dit privéleven precair was. Verzoeker heeft immers nooit over enig toegekend verblijfsrecht in België mogen beschikken. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat verzoeker samen met zijn ouders als minderjarige in België aankwam, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker intussen meerderjarig is geworden en zijn illegale verblijfsstatus sindsdien heeft verdergezet.

Tenslotte dient erop te worden gewezen dat verzoeker, zoals verweerder al aangeeft in zijn nota met opmerkingen, niet aantoonde dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten in het land van herkomst. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er bepaalde hinderpalen bestaan die hem verhinderen zijn privéleven in het land van herkomst verder te zetten.

Waar verzoeker verder nog vraagt “*zijn verblijfssituatie te regulariseren en buitengewone omstandigheden te aanvaarden*”, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De bestreden beslissing betreft geen antwoord op een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor verzoekers betoog niet dienstig is.

Verzoeker beroept zich tevens op een schending van artikel 3 van het EVRM. Wat dit betreft, kan het volstaan om toe te lichten dat verzoeker op geen enkele wijze concreet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Marokko zal worden onderworpen aan foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt op geen enkele wijze enig begin van bewijs bij waaruit blijkt dat hij het risico loopt te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Marokko.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn en van het legaliteitsbeginsel aan, doch hij zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feiten, het oordeel niet correct is of dat het bestreden bevel kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn genomen. De materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN